

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jana Dvořáka v právní věci žalobce: **R. P.**, zast. JUDr. Dagmar Říhovou, advokátkou, se sídlem Příbram VII, ul. 28. října 184, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2006, č. j. 42 Cad 161/2006 - 6,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2006, č. j. 42 Cad 161/2006 - 6, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 11. 8. 2006, č. j. 42 Cad 161/2006 - 6, odmítl návrh žalobce směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 5. 2006, č. x, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaná odňala žalobci od 20. 6. 2006 částečný invalidní důchod podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce byl usnesením ze dne 22. 6. 2006, které převzal dne 4. 7. 2006, vyzván k doplnění a upřesnění žaloby. Žalobce však žalobu nedoplnil, ani nezaslal napadené rozhodnutí žalované, přestože byl poučen, že pokud tak neučiní, bude návrh odmítnut. Z tohoto důvodu krajský soud podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), návrh žalobce odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, ve které namítal, že byl od 30. 6. 2006 do 8. 7. 2006 hospitalizován v Oblastní nemocnici v Příbrami, takže dne 4. 7. 2006 nemohl v žádném případě převzít jakékoli usnesení. Toto usnesení zřejmě převzal jeho syn R. P., nar. x. , bytem stejně jako stěžovatel. Stěžovatel

konstatoval, že nebyl řádně poučen a předmětné usnesení mu nebylo doručeno. Stěžovatel namítl nesprávnost závěru krajského soudu, obsaženého v napadeném usnesení, a navrhl, aby toto usnesení bylo zrušeno a věc byla vrácena krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 9. 2006 stěžovatel upřesnil, že byl hospitalizován od 29. 6. 2006 do 7. 7. 2006 a předložil potvrzení z nemocnice. Současně soudu předložil prohlášení svého syna, že předmětné usnesení převzal a stěžovateli nedoručil.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 2. 10. 2006 stěžovatel označil důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) s. ř. s.

Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Krajský soud v Praze usnesením ze dne 22. 6. 2006, č. j. 42 Cad 161/2006 - 4, vyzval stěžovatele k doplnění náležitostí jeho podání a k připojení napadeného rozhodnutí ve lhůtě do 10 dnů od doručení tohoto usnesení. Současně stěžovatele poučil, že neodstraní-li vyjmenované vady a nezašle požadované rozhodnutí, bude jeho návrh odmítnut. Toto usnesení bylo stěžovateli doručováno na adresu jeho bydliště; protože nebyl zastižen, byla mu zásilka určená do vlastních rukou dne 27. 6. 2006 uložena na poště x R. p. T. a byla mu zanechána výzva, aby si zásilku vyzvedl. Zásilku si dne 4. 7. 2006 převzal R. P..

Stěžovatel v kasační stížnosti a v jejím doplnění tvrdil, že byl v době od 29. 6. 2006 do 7. 7. 2006 hospitalizován v nemocnici v Příbrami a tuto skutečnost doložil potvrzením ze dne 25. 8. 2006 opatřeným razítkem Oblastní nemocnice v Příbrami, a. s. Stěžovatel dále tvrdil, že usnesení ze dne 22. 6. 2006 převzal jeho syn R. P., což doložil jeho prohlášením.

Na základě uvedených zjištění má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovatel si usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2006, č. j. 42 Cad 161/2006 - 4, osobně nepřevzal, neboť byl v té době hospitalizován.

Nejvyšší správní soud proto dále zkoumal, zda předmětné usnesení nebylo stěžovateli doručeno nastoupením účinků tzv. fikce doručení.

Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení.

Podle § 46 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), nebyla-li fyzická osoba zastížena na adrese uvedené v odstavci 1 a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, uloží.

Podle § 46 odst. 1 o. s. ř. písemnost určenou fyzické osobě soud předá doručujícímu orgánu k doručení na adresu jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje. Jestliže o to fyzická osoba požádá, soud předá písemnost k doručení na adresu jiného místa v České republice, kterou mu sdělila; to neplatí, nemůže-li jí být písemnost v označeném místě doručena způsobem předepsaným tímto zákonem.

Podle § 50c odst. 4 o. s. ř. nebude-li uložená písemnost vyzvednuta do 3 dnů nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl; to neplatí, je-li náhradní doručení písemnosti vyloučeno (§ 50d odst. 1) nebo bylo-li uložení písemnosti neúčinné.

Zásilka obsahující předmětné usnesení byla stěžovateli adresována do vlastních rukou, proto mohla fikce doručení podle citovaných ustanovení nastat pouze za předpokladu, že by tato zásilka byla na poště x R. p. T. uložena alespoň 10 dnů a stěžovatel si ji mohl alespoň v jeden z těchto dnů vyzvednout. Zásilka byla uložena dne 27. 6. 2006 a stěžovatel si ji před svou hospitalizací, ke které došlo až dne 29. 6. 2006, mohl vyzvednout. Fikce doručení však nastat nemohla, neboť z výše uvedeného vyplývá, že syn stěžovatele zásilku převzal 7. den od jejího uložení. Náhradní doručení podle citovaného § 50c odst. 4 o. s. ř. totiž nenastane, pokud v poslední den třídní lhůty, popř. desetidenní lhůty, jedná-li se o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, již zásilka nebyla na poště uložena.

Nejvyšší správní soud proto přisvědčil námitce stěžovatele, že mu usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2006, č. j. 42 Cad 161/2006 - 4, kterým byl vyzván k odstranění vad žaloby, nebylo doručeno. Stěžovatel tedy nebyl řádně vyzván k odstranění vad žaloby, ani poučen o možnosti odmítnutí žaloby, pokud vady v soudem stanovené lhůtě neodstraní. Tato lhůta navíc ani nezačala běžet, neboť pro její počátek byl určující okamžik doručení předmětného usnesení.

Krajský soud, který za této procesní situace odmítl návrh stěžovatele, svým postupem jednoznačně porušil právo stěžovatele na přístup k soudu vyjádřené v ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Soud rovněž porušil ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., které upravuje postup soudu při odstraňování vad podání a podmínky, při jejichž splnění může být vadné podání odmítnuto.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2006, č. j. 42 Cad 161/2006 - 6, je nezákonné. Nejvyšší správní soud proto napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby stěžovateli znovu do vlastních rukou doručil své usnesení ze dne 22. 6. 2006, č. j. 42 Cad 161/2006 - 4.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu